

Tefekkürü imani ile eleminden lezzet almak.. Aczinden, nefsin çektiği elemden lezzet alabiliyor insan Risale-i Nurun açtığı pencere ile. Bir yerde anlatsan kafayı yediğini düşünürler oysa burada cenazede, cenaze evinde konuşmalar, cami ayarlamak için koşturmalar, köye çık, yok anahtarını unuttun tekrar şehre in, yok duvardan çık.. terden su oluyorsun beş-altı defa atlet değiştirme şansım yok. Kuruyor, ıslanıyor ama hatırıma gelmiyor. Artık bitmişim.. oturuyorum, diyorum ki: Naber ? el freni çek takoz koy. Öyle keyifli oluyor ki. **Çünkü elem çeken ben değilim. Senelerden beri bana yutturmuş, o elemi sıkıntıyı ben çekiyorum zannediyordum.. Değilmiş! Kimmiş peki ? Şeytanın en büyük hilesi kendine tabi olanları kendisini unutturmak var ya...**

Şeytanın vücudunun 2 hikmeti vardı: makasid-i hayriye-i külliye ve kemâlât-ı insaniye. Şeytanın yaratılmasında bu var. Açlıktan, susuzluktan lezzet alınır mı ? Alıyorum, ben de orucum! Oturmuşum böyle.. Hatta diyor ki «bari terliği ıslat, ıslak terliği giy» Dedim ki: hiç kusura bakma, şimdi kalkıp terliği ıslatamam. Hiç ses yapmıyor. Sana demek istiyorum ki ; elem çeken, sıkıntı çeken, sudan bahseden o namussuz. Öyle bir alçak ki akşam suyu verdikten sonra yine suyun kıymetini bilmez. **O kadar nankör. Çünkü nefsin mazisi yok, geleceği yok, anı yaşar.**

Anı yaşayanlar nefsi yaşıyorlar. Mazi ve müstakbeli yaşayanlar Ruhu yaşayanlar. Hayvanlar dikkat edersen mazisi, müstakbeli pek yok, olanlar geçici bir format, onlarında hayatları yükselmiş, şuuruları nakıs. Mesela köpeğin şifresi koku. Kokuyla sahibini, geçmişini tanıyor. Ama hiss-i hayvani seviyesinde. Nefis var ya köpek bile değil... köpek yine sahibini tanıyor. Ya bu bana ekmek vermişti diyor, hissi-i hayvani ile gene kuyruğunu sallıyor.. bir şey yapıyor sana. Bu alçak nefiste sıfır geçmiş. Ona bu kadar baktık: dün akşam su verdik.. Sen bir şey diyorsun yok diyor. İki cüz okuyayım diyorsun.. Yok yani.

Ama düşmanını böyle fark edince keyif veriyor. Dertler bana derman imiş. Bu sefer sıkıntı eleme, elem de lezzete inkılap eder. **Şimdi bunu bilmesen susuzluk elemidir. İsyandır. Küfran-ı nimettir: Ya Rabbi ne istiyordun benden, bunu bana çektiyorsun. Ya bunu çeken sen misin öyle diyorsun ? Allah sana açlık çekirtmiyor açlık başkasına çekirtiyor. Sen bu vücut memleketinde tek misin ? Burada kimler oturuyor.** Ya bir köpek kadar değeri yok, o kadar alçak. Köpekte gene bir vefa var.

Çok garibine gidecek, bir yerde okuduğumu demiyorum, hissettiğimi söylüyorum sana: bir hafta, üç gün dershane den ayrıldığı zaman...benim odamda çiçek var (hissimi söylüyorum... başkasına söylesem bana deli diyecek) ben içeri girdiğimde sevindiğini, güldüğünü, benimle memnun olduğunu hissediyorum. Elleri olsa bana sarılacağını hissediyorum. Bir şey açıldığından değil biliyor musun varlık böyle hayatludur. Üstad diyor ki «ruhunuzdaki güzellik yazınıza sirayet etti». Harf ya... Deftere, yazıya sirayet etmiş! Sese sirayet etmiş. İnsanın özelliği büyük abdestine, terine sirayet etmiş. Öfkesini, sevgisini veya güzelliğini simasına ve gözüne. Ecdad yaptığı binaya ruhunu yüklemiş.

Bak şu semanın konuşmasını duyuyor musun ? Su konuşur mu ? Semayı konuşturuyor. Bak, sema ağız. Rad dediğimiz gök gürültüsü kelam. Ne diyor bize ya yukarıdan aşağıya ? Allah'a bak... Harika.. bak gördün mü ? Sema bir ağız, bulutlar bir dil ... Rad ise ses. **Böyle baktığın zaman ne kadar keyifli oluyor... Allah benimle konuşuyor ya. Şöyle baktığım zaman her sene aynı yer. Bir yere gittim, dut ağacına.. Beni tanıdı ya. « Neredesin » diyor... «Meyvelerimi geç çıkarttım sen gelirsin diye!».. Acayip ya, ağaç bile seni bekliyor biliyor musun.. dutunu vermemiş.**

Üstad'dan da misal vereceğim: Osmanlı ruhunu taşta yüklemiş. O binalar git bak konuşuyor. Üstad sekiz sene ayrılmış çınar ağacından Barla'da... Sarılmış ve ağlamış. Orada zikretmiş çünkü. Bu duttan ben yemişim, çıkmışım başında yerken sure okumuştum. Diyorum ağaca «bak sana nasip oldu ha ... bekaya gideceksin. Senin üzerinde Fetih suresi okumak nasip oldu...»

Şimdi de bana diyor ki: «ya neredesin ya.. seni o kadar bekledim ki.. erkenden meyvemi salmadım, biter diye.» Bugün baktım dallara.. meyve tutmuş biliyor musun ? Üstad sopa almış tavuğu kovalamış biliyor musun ? Bir günde iki tane yumurta getirdi, üçüncüye oturuyor diye. «yapma ya.. Benim sırrımı bozdun.. Oturma.. istemiyorum» diyor. Biz olsak daha iyi yer yapar, buraya da otur derdik ya...

Kardeş mevcudatın müekkel melaikesi seni tanıyor, biliyor . Onun için Müslüman öldüğü zaman sema ağılıyor. O bulut mesela.. ben onu tanıdım şimdi..onu değerlendirdim ona değer verdim. Rabbime nida ettim onunla. Şimdi ben vefat ettiğim zaman Allahu alem o rad gene mezarıma bağırarak. Diyecek ki: «nereye, nereye gidiyorsun ?» Ayet diyor: bu gidiş nereye ?

Sen şimdi Osmanlının ruhunu taştta hissedeceksin , Kur'an okuyorum odamda ben çiçekte kendimi hissetmeyeceğim..?! İnsan değişir, köpek değişmez, sahibi köpeğine benziyor. Benim odamdaki çiçekte bana benziyor. Bak semaya bak.. Bakara suresinde diyor ki: bu gök gürültüsü, şimşekten münafık dehşet alır. Ama bilse nasıl bir keyif veriyor. Hem de ne kadar.. şimdi bekliyorum bir tane daha gelsin.

Şimdi bak her taraf konuşuyor! Ağaçlar, çiçekler..hoşamedi diyorlar. Hoş geldin memlekete..! Güller, kuşları o bülbülleri görsen ya... Bak duyuyor musun ? Hepsi koro olmuş. Bu semadan nem radları ile, etraf dut ve ağaçların yaprakları ile.. Bak, bak.. şu bülbüller sesleri, avazları ile! Hepsi birden: Okumasan da.. Oku cüzünü, oku Hizb'ül Kur'an'ını oku Risale-i Nuru.. diyor hepsi ya.. Hepsi öyle diyor «hani okumadın mı, okumadın mı...?! » Sesleri var ya öyle tık..tık.. O demek... Ya kardeş ben mest etmek için demiyorum, bu böyle.

Bak şimdi: elemden, susuzluktan lezzet almaya çalış. Kur'an elimde, Kur'an'a yemin ederim. Elemden lezzet al, keyif veriyor... Ya acayip ya.. ruhum gül gülistan.. inan ruhuma girsen.. üç-beş kişi rahat eder şimdi! Ama o kadar koşturmaktan dilim dışarıda.. Ne anlatmaya çalışıyorum ?
Bak kardeş: eleminden, mevcudattan, ölümden, hastalıktan lezzet almaya çalış. Azı çok gör. Az şeyle övün ve gurur duy Allah'ın ile. Çünkü az-çok denilen şey hayatla bilinir. Adam yaşadığını bilmediği için holding sahibi de olsa cehennemdedir. Ama yaşadığını fark etmişse ufak kuru ekmek bile onu memnun eder.

Bir yerden geçiyordum dedim «kardeş bu ne kuyruğu ?» Abi, pide kuyruğu.. bizde alacağız. Dur dedim. Dur kardeş şeairi seyret. Bu şeair-i İslâmiye.. Bu ramazanı haykırıyor.. bu memlekette ben varım diyor. Mesela bir şehirde bir belediye çiçekler diktiyse : tapudur, bu şehrin bir sahibi var demek oluyormuş. Bu şehrin bir sahibi var diyor. Bak bu şehrin sahibi ramazan. O pide kuyruklarını seyret, lezzet al. Pide kuyruğu.. ağlayasım geldi ya. Orada duruyor fırının ikinci fasılasını bekliyor... pişsin diye. Arkadaşlar bir iftar verdiler lokantada, lokantacı bizi tanıdı, bir adam bize hizmet ediyor böyle.. Ya abi bir adam tayin edilmiş bizim masalara hizmet ediyor dediler. Dedim: elhamdülillah, boşver tanıyanı, tanıtırana bak... gerisi hikaye.

Bak, bak şu bülbüller devreye girmiş, Hasan'ı memnun etmek, onun yalnızlığını gidermek için bu dağın tepesinde.. Duyuyor musun ? Bak ya! Sema da bir taraftan... Bunları yaşarken sen aradın, dedim kim nasipli... ama hadi burada bitiriyorum. Okumanı 20 sayfadan aşağı indirme, okuduklarından gelen manaları hemen kaydet, telefona veya deftere. Haftada bir-iki derse mutlaka git. Zaten terklerin var senin. Cep telefonun, televizyonla meşgul olmayı bırakacaksın. İşinle meşgul olacaksın. Yalnız değilsin. Şahs-ı manevi canlıdır, ruhludur, şuurludur.

Şahs-ı manevi demek: insan vücudundan atılan her şey insanı dışarıya taşıdığı gibi..büyük, küçük abdesti, siması, teri , hareketleri, yürümesi, gülüşü hep insanı dışarıya taşır. Aynen onun gibi kalbinin, kafadaki fikirlerin yaymış olduğu dalga bir yerde -mana aleminde- toplanıyor. İşte nurcuların, tarikatçıların.. Hepsinin dairesi var. **Dimağımızdan, kalbimizden , ruhumuzdan ve yaşantımızdan dışarıya çıkanlar var. Onlar bir yere toplanıyor: nurcuların her bir ferdinin; kabirde, dünyada, kuzeyde, güneyde, doğuda, batıda olanların hepsinin haleti-i ruhiyeleri, fikriyatları, yaşantıları, kalpteki durumları bir yere toplanıyor.**

Bunların bütünlüğüne şahs-ı manevi deniliyor. Bu şahs-ı manevi vallahi-billahi seni tanıyor, biliyor. Sekeratta sana yardım edecek, kabirde sana yardım edecek. Hadisin lisanı ile: okuduğun Kur'an canlıdır, ruhludur. Sana yardım ediyor, seni bırakmıyor. Hiç endişe etme, rahat ol... **Ben burada yalnızım deme... zannetme. Kalbine bir meyil, aklına bir fikir gelir. Sanırsın kendinden geliyor... hayır! O, şahs-ı manevidir. Yalnızlık yoktur. Ne dünyada ne de kabirde.**